

»Ах, дідусь! Ти куди йдеш від ніч?
Будь дідусеньку з нами!
Глянь, який збудували ми мур,
Які башти і брами!»

»Гарно діти, будуйте свій мур!
Та не час мені ждати;
Пограничний мур смерті й життя
Я їду оглядати.

»Ой, дідусю! Поглянь, у яру
Скорпіона ми збили!
А в тернині аж троє малих
Зайченяток зловили.

»Добре дітки! Вбивайте усіх
Скорпіонів ви сміло!
Хоч не правдиве але про те
Пожиточне се діло.

»А несправедне, бо й скорпіон
Жить у світі бажає.
А чи-ж винен він тому, що їдє
У хвості своїм має?

»Але зайчиків ви віднесіть
Там назад, де спіймали.
Адже-ж мама їх плаче! Про се
Ви хіба не гадали?

»Милосердними треба вам бути
За-для всього живого!
Бо жите, се клейнод, хіба-ж є
Що дорожше над нього?»

»Зачекай ще, дідусю, не йди!
Сядь у нашій громаді.
Оповіж нам пригоди свої!
Ми так слухати раді.

»Оповіж, як ти був молодим,
Скільки бачив ти дива,
Як стадо свого тестя ти пас
На верхівях Хорива.

»Як ти корч той терновий уздрів,
Що горить, не згарає,
І як голос почув ти з корча,
Що аж жах пробирає.

»Не пора мені, діти, про се
Говорити широко.
Бачте, ніч вже туман несе,
Гасне денне око.

»Та прийде колись час і для вас
В життєвому пориві,
Появлять ся вам кудь огняний,
Як мені на Хориві.

»Стане свято в вас, мов у храму,
В той момент незабутній,
І озветь ся до вас із огню
Отой голос могутній:

»Здійми обув буденних турбот,
Прийди сюди сміло,
Бо я хочу послати тебе

»Не гасіть святого огню,
Щоб як поклик настане,
Ви могли щиресердно сказати
»Я готовий, о Пане!»

Довго ще міркували дітки
Над пророцькою річю,
Коли сам він нечутно лисов
Ночі й пітьми на стрічу.

Довго висів і смуток і жаль
Над мовчущими дітьми,
Поки темний його сілюєт
Щез зовсім серед пітьми.

XII.

»Обгорнула мене самота,
Як те море безкрає,
І мій дух мов вітрило її
Подих в себе вбирає.

»О, давно я знайомий, давно
З опікушкою тою!
Увесь вік, чи в степах, чи з людьми
Я ходив самотою.

»Мов планета блудна я лечу
В таємничу безодню,
І один чую дотик іще —
Дивну руку Господню.

»Тихо скрізь і замовкли уста,
Залечатано слово,
Тільки ти на дні серця мого
Промовляєш, Гово.

»Лиш тебе моє серце шука
У тужливим пориві...
Обізви ся до мене ще раз,
Як колись на Хориві!

»Ось я шлях довершив, що тоді
Ти вказав мені, батьку,
І знов сам перед тебе стаю,
Як був сам на початку.

»Сорок літ я трудив ся, навчав,
Весь загублений в тобі,
Щоб з рабів тих зробити народ
По твоїй уподобі.

»Сорок літ мов коваль я клепав
Їх серця і сумління,
І до того дійшов, що уйшов
Від їх кини і каміня.

»Саме в пору, як нам би в землі
Обітованій стати!...
О Всезнавче, чи знав ти вперед
Про такі результати

»І ворухнуть ся в серці грижа
Може я тому нині?
Може я заповіти свої
Не справляв, як повинен?

»О Гово, я слізно моливсь:
Я слабий, я немов! —
Кому иншому дай сей страшний

»
Т
О
З

Т
У
Т
Т

А
К
Н
Х

І
М
»Ц
К

»А
Д
Т
П

»Х
В
Ч
Н

»А
Р
С
Х

»Х
П
С
М

»У
Т
Щ
Ч

»Х
Т
Т
В

»Ч
Н
Т
І